

הבסיס החוקי לממשל הצבאי ולפעולותיו

הבסיס שעליו מוטתה קיומו של הממשל הצבאי הן תקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 שבקבעו בתקופת המנדט הבריטי בארץ, ואשר תוקפן יפה בישראל כל עוד לא בוטלו כדיון.

במסגרת תקנות אלה מוענקות לגורמים צבאיים סמכויות מיוחדות כדי שיהיו בידם אמצעים חוקיים לפעולה מהירה ויעילה למען שמירת במחון האיבוד.

בהתקף תקנות אלה סיבה הרמטכ"ל, בהסכמת שר הבטחון, "מפקדים צבאיים" (המכונים בשמות "שושלים צבאיים") לכמה איזורים בארץ. בידיהם של מפקדים אלה מסורות הסמכויות המוענקות לפי תקנות ההגנה הנ"ל, לגבי האיזורים שעליהם מונב. (אותן סמכויות מסורות לרמט"כל לגבי כל הארץ).

מתוך הסמכויות המוענקות להם התמסרו המפקדים הצבאיים בעיקר בסמכויות הבאות:

- א. הסמכות לסגור איזורים, לפי תקנה 125 מתקנות ההגנה הנ"ל. כחוצאה מהפעלת תקנה זו אסורה יציאה מאזור כזה, זה תל ע ל כל מושבי אותו איזור, וכן אסורה כניסת אליו על כל אדם חרוצה להיכנס אליו (אלא אם כן ניתן לאדם רישיון יציאה או כניסה).
  - ב. הסמכות לתת צו הגבלה אישי, לפי תקנה 109 מאותן התקנות. הפעלת צו הגבלה אישי גורסת לכך שאדם כלשהו סלגביו הוצא צו כזה לא יורשה למשל להכנס לאיזור מסויים (כפי שייאמר בצו).
- לפי תקנה 110 מאותן תקנות יכול מפקד צבאי להעמיד אדם כלשהו תחת פיקודו המיוחד למשך שנה. בתוך תקופה זו יימכך שאותו אדם ייזרם לגור במקום שייקבע צו, או לא יורשה לצאת מסקום זה בלי רישיון, או יהיה חייב להחייב בהחנה מסורה בכל עת וכדומה.
- לפי תקנה 111 מאותן תקנות יכול מפקד צבאי להורות על צו ר ס י ב ה ל י של אדם כלשהו במקום ולתקופת זמן כפי שייקבע בצו.

אשר
לגבי
25.5.64